

Jan Syrovátka

Jan Syrovátka se narodil 11. 2. 1957 v Praze. Vyrůstal se svými rodiči a dvěma staršími bratry, Oldřichem a Jiřím, v bytě na Vinohradech.

Jeho otec, Oldřich Syrovátka, byl za války v koncentračním táboře v Osvětimi, odkud se naštěstí vrátil, ale o tom, co tam zažil, nechtěl příliš vyprávět. Poté pracoval jako spisovatel, psal dětské knihy.

Matka pana Jana, Jiřina Drtinová (později provdaná Syrovátková), pracovala za války jako zdravotní sestra a v roce 1945 dostala ocenění za to, že 5. května „za kulometné palby a s nasazením vlastního života doběhla do lékárny pro léky a materiál.“ Následně v přestrojení a s ostříhanými vlasy přešla německou uzávěru do vnitřní Prahy, kde pomáhala v nemocnici.

Starší bratr jej v dětství přivedl ke Skautům a této organizaci byl dlouho věrný, dokonce se stal vedoucím a vedl další mladé skauty. Později, v roce 1969 se setkal s Jaroslavem Foglarem. Jak sám říká, považuje ho za vzácného člověka, se kterým byla čest se potkat.

V srpnu 1968 byl s rodiči a bratry na chalupě v jižních Čechách, kde neměli moc informací o tom, co se děje. Vzpomíná ale, že lidé se začali ze strachu připravovat na válku, proto všichni nakupovali ve velkém brambory.

Pan Syrovátka studoval na základní škole v Londýnské ulici, odkud poté odešel na zahradnické učiliště. Dále vystudoval střední zemědělskou školu v Mělnice, ale z politických důvodů neodmaturoval. O rok později musel narukovat na vojnu, během níž si maturitu dodělal.

Krátce po absolvování vojny se oženil. S manželkou Zuzanou má tři děti.

Svůj pracovní život do revoluce v roce 1989 zaměřil na práci s dětmi, pracoval jako vychovatel. Od listopadové revoluce potom pracoval jako zahradník, této práci se aktivně věnuje dodnes.

V listopadu 1989 bydlel s rodinou v Němčicích u Volyně, ovšem kvůli práci jezdil občas do Prahy, kde v té době také žila jeho maminka a bratr. V Praze se účastnil několika demonstrací a do Němčic přivážel různé letáky. Všichni doufali ve změnu, která po revoluci skutečně nastala a přinesla velkou úlevu a radost.

Ke koníčkům pana Syrovátky patřila jízda na koni a také hrál s kapelou na bicí. Díky orchestru měl možnost navštívit ještě v době komunistického režimu západní Německo. Dnes se z koníčků aktivně věnuje zejména malování.

Životní motto pana Syrovátky: „Já nemusím být nejlepší, mně stačí být šťastný.“

Vzkaz naší generaci: „Nedělejte stejné chyby jako my.“